

Vești misionare

Trimestrul 2, 2016

Traducere: Loredana Sîrbu

evs
editura viață și sănătate

2 aprilie

Măseaua (1)

În 1956, Colin și Melva Winch, doi tineri proaspăt căsătoriți, au pornit în prima lor activitate misionară, în Insulele Solomon, unde au lucrat ca asistenți medicali. În 1962, în timpul unei permisii în Australia, Colin a obținut licența de pilot comercial și, alături de pilotul Len Barnard, a condus primele avioane misionare ale Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, ajungând până în zonele îndepărtate din Papua Noua Guinee și din insulele Pacificului de Sud. Relatarea de astăzi ne vorbește despre una dintre primele provocări cu care s-a confruntat Colin la o policlinică.

Era într-o dimineață devreme. Colin și Melva sosiseră de puțin timp în Kukudu, o localitate din Insulele Solomon, și erau la începutul activității lor la policlinica ce aparținea de Amyes Memorial Hospital.

Primii zece pacienți au venit cu afecțiuni minore, dar situația s-a schimbat când a intrat pe ușă, ținându-se cu mâna de falcă, Jacob, un localnic corpulent, cu părul creț și foarte des. Presupunând că avea o problemă dentară, Colin i-a cerut să ia loc pe scaunul stomatologic pliabil care le fusese donat de armata Statelor Unite.

La examinare, Colin a constatat că pacientul avea toată dentiția sănătoasă și frumoasă, cu excepția unui molar uriaș care era crăpat și îi crea disconfort. A aflat că Jacob fusese tratat de un alt „doctor” care, în tentativa nereușită de a-i extrage molarul, i l-a spart.

Aceasta urma să fie pentru Colin prima extracție adevărată, pentru că, la singura extracție anterioară efectuată la un spital de stomatologie din Sydney, dintele aproape că a ieșit de la sine. Știa că n-o să-i fie deloc ușor, mai ales că sătenii erau curioși să afle cât de priceput era „noul dentist”.

Colin a făcut pregătiri pentru anestezie și s-a apropiat de pacient cu seringă în mână. La vederea seringii, care în mod sigur nu era o noutate pentru el, Jacob și-a retras capul.

Lukana, asistentul, a observat reacția pacientului și s-a așezat în spatele lui. L-a prins bine de păr și i-a spus lui Colin:

– Gata, domnule doctor. Faceți injecția! N-o să se mai miște acum!

Colin a injectat anestezic și în gingie, lângă măsea, ca să se asigure că toată zona era amorțită bine. În timp ce aștepta ca anestezia să-și facă efectul, a observat că pacienții de lângă ferestrele policlinicii urmăreau cu atenție comentariile făcute de cei de lângă ușă. Toți erau dornici să știe dacă noul doctor era de încredere.

Va continua.

9 aprilie

Măseaua (2)

Rezumatul primei părți: *Colin și Melva Winch, doi tineri proaspăt căsătoriți, se aflau pe Insulele Solomon, în prima lor călătorie misionară. La începutul activității lor într-o policlinică, a venit la ei un pacient care avea nevoie de o extracție dentară. Lakana, asistentul, ținea nemișcat capul pacientului, iar Colin a făcut anestezia.*

Colin a luat cleștele și s-a apropiat de pacientul agitat, ținut în continuare pe loc de Lakana. Și-a înfipt bine picioarele în podea, a prins molarul și a început să tragă. Măseaua nici nu se clintea! Eșecul lui ca dentist era acum cât se putea de real. Localnicii aveau dinți puternici, pentru că mâncau nucă de cocos și alte produse specifice zonei.

Era o zi caniculară. Aerul nu mai putea pătrunde pe ferestre din cauza spectatorilor curioși și emoționați. Cei care erau aproape și vedeau ce se petrece le transmiteau informații celor aflați mai departe. Broboane de sudoare se adunaseră pe fruntea lui Colin, dar și pe fruntea lui Jacob, din motive diferite, desigur.

Colin a luat un alt clește, a prins cu el măseaua dureroasă și a început să tragă din nou. Jacob încremenise pe scaun sub apăsarea mâinilor lui Lakana.

Deși părea că trecuse deja o oră întreagă de eforturi, măseaua rămânea neclintită. Unii privitori începeau să aibă îndoieli. Alții se gândeau să plece, convinși că noul dentist nu era bun.

În clipa aceea, lui Jacob i-a venit o idee:

– Domnule doctor, ați uitat ceva!

– Nu cred că am uitat nimic! zise Colin, aruncând o privire spre tava cu instrumente sterile.

Avea la îndemână tot ce-i era necesar.

– Ați uitat să vă rugați!

Uimit că a putut să uite așa ceva, Colin i-a cerut lui Lakana să-l ajute să ridice pacientul de pe scaun și apoi au îngenuncheat toți trei pe podea. Privitorii au anunțat în șoaptă:

– Acum se roagă!

În inimile tuturor s-au reaprins speranțele. Cei care se gândiseră să plece au rămas să vadă cu ochii lor răspunsul la rugăciune.

Jacob s-a așezat la loc pe scaun și i s-a făcut o nouă anestezie. Colin a luat același clește, a mai făcut o rugăciune în gând și, sprijinindu-se bine pe picioare, a apucat molarul și a tras de el.

Măseaua cu patru rădăcini uriașe și încovoiate a ieșit imediat!

– A reușit! s-a auzit un strigăt prin mulțime când Colin a arătat măseaua.

Cuprins de entuziasm, Lakana uitase să-și ia mâinile din părul pacientului. Jacob, cu o dâră de sânge la colțul gurii, zâmbea fericit și îl lăuda pe Dumnezeu pentru minunea care fusese făcută.

Colin l-a mulțumit și el lui Dumnezeu. Reputația lui a crescut și, în perioada următoare, s-a bucurat de succes.

Preluare din *Winchee: Mission Stories of Colin and Melva Winch* de S. Ross Goldstone, cu permisiunea Signs Publishing, din Warburton, Victoria, Australia.

16 aprilie

O călătorie palpitantă (1)

Notă: *Următoarele întâmplări au fost relatate de Carol Boehm, soția lui Wayne Boehm, fost președinte al Misiunii din Insulele Solomon. El slujește acum ca manager al postului de televiziune Sperața, din Sydney, Australia.*

Aici, în Insulele Solomon, am învățat să fac planuri mari pentru Dumnezeu, chiar dacă resursele sunt puține. În ultimii doi ani, au fost realizate câteva lucruri impresionante: activitatea misionară este efervescentă, a fost înființat un post de radio cu acoperire națională, a fost demarat un program de sănătate la care au venit peste o sută de participanți și care se bucură de o popularitate tot mai mare, au fost deschise misiuni mai mici pe toate insulele și a fost renovat Colegiul Adventist Betikama.

Cum s-au putut face atât de multe lucruri fără bani? De fapt, Dumnezeu este proprietar peste toate lucrurile din lumea aceasta! El a mișcat inimile multor oameni și i-a îndemnat să ofere daruri generoase. A înmulțit darurile lor atât de mult, încât am reușit să facem lucruri la care nici n-am visat vreodată! Deunăzi, Wayne îmi spunea că ar vrea să schimbe plăcuța de pe ușa biroului lui ca să nu mai fie scris „Președinte”, ci „Pasager” pentru că,

de când am venit aici, parcă am pornit într-o cursă de carusel, la a cărei cârmă Se află Isus. Acum ne vom muta în Fiji cu dorința de a ne bucura de rezultatele pe care le-am avut în multele misiuni înființate în Pacific. Plecăm cu mult curaj, cu intenția de a face planuri mari și de a vedea minunile pe care le va face Dumnezeu pentru a împlini aceste planuri.

Aici am mai învățat ceva: să nu-mi fie niciodată rușine de Dumnezeul meu. Băștinașii vorbesc liber despre Tatăl lor iubitor. Nu ezită să facă rugăciuni în public, să se roage în înghesuiala din aeroporturi sau de pe faleze ori să-i invite pe oameni la prezentări religioase sau la întâlniri de părtășie. Curajul lor a fost o lecție pentru mine și le mulțumesc.

Lucruri foarte interesante se petrec în Savo, insula cea mai apropiată de noi. Am încercat de mai multe ori să lucrăm în puținele sate de acolo, dar nu am avut succes. La ultima acțiune întreprinsă de pastor, am fost alungați. Apoi a avut loc acolo o întrunire a Federației Dorca [Serviciul Comunitar Adventist] și lucrurile au început să se schimbe.

Anual, membrii acestei asociații merg într-o zonă cu locuitori nevoiași. Își fac intrarea în sat cântând, ca să le dea tuturor de știre că au sosit. Susțin apoi cursuri de gătit, de cusut, de vopsit materiale, de reparat haine, de ospitalitate și de Biblie. O zi este pusă deoparte pentru activitatea pe care ei au numit-o „La drumuri și la garduri”. În această zi, femeile oferă pachete cu mâncare și alimente și se împrietenesc cu localnicii. Nu lasă nicio casă nevizitată! În acest timp, când femeile sunt „mâinile și picioarele lui Isus”, bărbații gătesc, permițându-le să-și concentreze toată atenția asupra misiunii. Femeile deschid calea, legând relații cu oamenii, apoi intervin bărbații cu prezentările religioase și cu botezurile. Împreună fac o echipă fantastică!

Va continua.

23 aprilie

O călătorie palpitantă (2)

Notă: Astăzi vom afla continuarea experienței de săptămâna trecută, în relatarea lui Carol Boehm, soția lui Wayne Boehm, fost președinte al Misiunii din Insulele Solomon. El slujește acum ca manager al postului Speranța TV, din Sydney, Australia.

Locuitorii din insula vecină, Savo, aveau mare nevoie de un rezervor de apă. Adventiștii de pe insulă au oferit un astfel de rezervor unei alte biserici, stârnind uimirea preotului și a tuturor enoriașilor lui. S-au mirat că adventiștilor le păsa dacă au sau nu apă de băut și au început să-i privească cu mai multă bunăvoință.

De curând, tinerii din biserica noastră din Mbekona au organizat o tabără în Savo pentru a da mărturie despre Dumnezeu. La sosire, au fost primiți regește. De asemenea, au fost invitați să susțină programul pentru Sabat într-o biserică de altă confesiune și au venit mulți musafiri. Duminică au participat și ei la serviciile religioase oficiate în acea biserică. Mai mult, pastorul nostru a fost rugat să țină o predică. Despre ce să vorbească? Despre Sabat, desigur! Au oamenii aceștia un curaj de invidiat, vă asigur!

Tinerii noștri s-au împrietenit cu tinerii de pe insulă și unii dintre aceștia și-au exprimat dorința de a deveni adventiști, de a se conduce după Biblie și de a fi oameni de acțiune. Vestea despre prezentările lor religioase s-a răspândit și în insulele învecinate și au fost invitați să le susțină și acolo. Ivan Ghemu, prim-prezbiter în biserica locală, mi-a făcut următoarea mărturisire: „Îmi tot făceam planuri de misiune în această zonă, dar am descoperit că Dumnezeu avea planurile deja făcute, iar eu trebuia doar să țin pasul cu El!”

O altă experiență vine de pe frumoasa insulă Choiseul. Coordonatorul lucrării din zonă și membrii echipei lui au susținut prezentări religioase și au aflat despre o femeie care trăia în pădure cu o haită de zece câini și se sălbăticesc. Au căutat-o mai multe zile la rând și, în cele din urmă, când au găsit-o, au fost șocați de starea în care se afla: ochii aprigi îi scăpărau de sub părul încâlcit, iar unghiile nu mai fuseseră tăiate de multă vreme. S-au apropiat de ea cu blândețe și au invitat-o să vină cu ei înapoi în sat. Ea a venit. Localnicii s-au oferit s-o ajute. Cu timpul, a început să participe la prezentările religioase. Am aflat de curând că a răspuns apelului de a-și preda viața lui Isus!

Va continua.

30 aprilie

O călătorie palpitantă (3)

Notă: *Vom încheia veștile din Insulele Solomon cu o altă relatare a lui Carol Boehm, soția lui Wayne Boehm, fost președinte al Misiunii din Insulele Solomon. El slujește acum ca manager al postului Speranța TV, din Sydney, Australia.*

În 1986, Christine a devenit adventistă de ziua a șaptea. Familia ei a primit această veste cu oroare, dar cel mai dezgustat a fost fratele ei. A fost renegată și i s-a cerut să plece din sat. Din fericire, ea a decis să studieze la Atoifi, spitalul adventist de pe insula Malaita, ca să devină asistentă medicală. La data aceea, nu știa că părinții ei regretau profund faptul că ea plecase.

Mai târziu, s-a întors acasă pentru a reface relațiile cu ai săi și toți sătenii au primit-o cu căldură. Numai fratele ei n-o iertase pentru că părăsise biserica dragă lui și le spunea tuturor că

Biserica Adventistă ar trebui „aruncată la mangrove”, o zonă mlăștinoasă de lângă țărm, cu pomi și tufișuri, locul mizerabil folosit de săteni drept toaletă.

Timp de peste douăzeci de ani, i-a pus fără încetare surorii lui întrebări despre credința ei și a bătut-o fără milă. Într-o zi, ea a arătat spre cuțitul de pe masă și i-a spus: „Chiar dacă-mi tai capul de pe umeri, tot nu voi renunța la credința mea.” La cuvintele acestea, el a bătut-o cu cruzime. A doua zi, deși era plină de vânățai, ea nu avea nicio durere și îl lăuda pe Dumnezeu pentru bunătatea Lui. Soția pastorului adventist a întrebat-o de ce se mai întorcea în sat, iar ea a dat următorul răspuns: „De multă vreme nu mă mai tem de moarte și de durere. Ei sunt familia mea și sunt singura adventistă de ziua a șaptea pe care vor s-o primească în sat!”

Christine s-a căsătorit și l-a adus în sat pe soțul ei, Gary, asistent medical și pastor adventist. Sătenilor le-a fost atât de rușine de bățiile pe care le suferise această femeie, încât i-au permis și lui să intre în sat. I-au dat voie să înființeze o misiune și au fost de acord ca adventiștii să construiască latrine.

Oamenii au fost recunoscători pentru acest ajutor și inimile lor au început să se deschidă. În final, cinci persoane s-au botezat în apa din apropierea zonei cu mangrove care astăzi nu mai este folosită ca înainte. Diavolul și-ar fi dorit mult să-i arunce pe adventiști în apa murdară, dar Dumnezeu avea alte planuri pentru apa care acum este curată! Grație perseverenței acestei femei, sătenii încep să manifeste interes pentru Isus.

Sora și fratele Boehm s-au mutat în Insulele Solomon în 2011, inițial pentru o perioadă de cinci ani, dar Domnul a avut alte planuri. În cei doi ani petrecuți acolo, fratele Wayne a slujit ca președinte al Misiunii din Insulele Solomon, iar Carol și-a educat fiul cel mai mare acasă și a prezentat programul de sănătate

CHIP (Complete Health Improvement Program – Programul complet de îmbunătățire a sănătății) în orașul Honiara. „Când mă întrebă oamenii de unde sunt”, ne spune Carol, „le răspund așa: Wayne este din Melbourne și eu sunt din Sydney; ultimul nostru district din Australia a fost în Tasmania, L-am slujit pe Dumnezeu în Fiji, iar acum ne-am întors în Sydney. Însă, «acasă» voi fi numai acolo sus, în cer!”

7 mai

Nu amâna!

În această relatare la persoana I, William, un tânăr din Fiji, ne povestește o întâmplare înfricoșătoare care a avut un impact major asupra vieții sale.

Tata ne-a dat mie și fratelui meu bani ca să participăm la un congres creștin național. Nu m-a încântat ideea, dar, ca să-i fac pe plac, m-am dus. Într-o zi, m-am hotărât să fac un drum până acasă și să revin pe stadion seara.

Când am ajuns, casa era goală. Ceva nu era în regulă. De frică, am simțit cum mi se strânge stomacul. Simțeam că urma să se întâmple ceva rău. Pe drumul către stadion, îmi venea amețeală și îmi era foarte cald. Am început să văd lucruri ciudate despre care îmi dădeam seama că erau ireale, dar, din clipa în care am intrat pe stadion, m-am simțit mai bine.

Pe drumul înapoi, inima a început să-mi bată foarte tare și aveam impresia că pluteam. Deodată, mi-a apărut înaintea ochilor un bărbat cu părul făcut țepi și cu ochii strălucitori și roșii. „Prietene”, mi-a spus el, „am nevoie de bani ca să-mi iau...”

Am îngăimat ceva despre faptul că nu aveam bani la mine și am grăbit pasul spre casă. Am intrat direct în cameră și am închis ușa. Simțeam că îmi sărea inima din piept. Eram convins că văzusem un demon.

A doua zi, m-am gândit îngrozit că demonul ar putea să-mi iasă din nou în cale. Mi s-a făcut frică și le-am povestit părinților ce mi s-a întâmplat. Tata m-a ascultat, mi-a citit un pasaj din Biblie și s-a rugat pentru mine.

Cu toate acestea, gândurile negre, frica și vinovăția mă paralizau în continuare. Mi-era frică tot timpul și nu puteam să mănânc și să dorm. Ai mei s-au așezat în cerc în jurul meu și s-au rugat. Am început să râd cu zgomot. Aș fi vrut să mă opresc, dar nu puteam. La sfârșitul rugăciunilor lor, eram ud de transpirație. Am sperat atunci că lucrurile vor intra în normal, dar m-am înșelat. Atacurile s-au întetțit: odată la câteva minute începeam să tremur și să țip.

Știam că se înălțau rugăciuni pentru mine, dar numai când am început să mă rog personal pentru eliberare am început să simt o schimbare. A fost necesar să-L rog chiar eu pe Dumnezeu să mă salveze. Uneori nu puteam să rostesc decât câteva cuvinte: „Doamne, ajută-mă! Alungă răul acesta din mine și dă-mi putere să biruiesc.” Știam că nu pot singur.

După ce m-am rugat, am început să mă simt mai puternic. M-am apucat să citesc din Biblie și să mă rog regulat. Cel mai mult am primit încurajare din psalmi și am cerut împlinirea cuvintelor din Psalmul 56:13.

Acum viața mea s-a schimbat total. Dumnezeu era și înaintea alături de mine, dar eu nu luam în serios prezența Sa. În clipa în care am încetat să mă rog regulat și să citesc din Scriptură, i-am lăsat Diavolului o porțiță deschisă ca să vină și să mă tulbure. Acum am grijă să țin porțile sufletului închise pentru cel rău și deschise doar pentru Dumnezeu.

Acum particip cu plăcere la întâlnirile de tineret și la activitățile bisericii. Am aflat că și alții au trecut prin experiențe asemănătoare.

Aș dori să le spun tinerilor că acum este timpul să-L ia pe Dumnezeu în serios. Nu este timpul să ne jucăm de-a religia sau să fim duplicitari. Trebuie să luăm astăzi decizia de a fi de partea lui Dumnezeu. Mâine s-ar putea să fie prea târziu. Nu amâna decizia de a te apropia de Dumnezeu!

La momentul consemnării acestei experiențe, William Uluilakeba era student la Universitatea Pacificul de Sud din Suva, Fiji.

14 mai

Podul construit de Dumnezeu (1)

Frank Kalom slujea ca pastor în regiunea râului Maramuni, o zonă izolată și sălbatică din Papua Noua Guinee. Cele douăzeci și una de biserici pe care le păstorea erau răspândite prin văile și pe coastele abrupte ale munților. Într-o zi de vineri, a plecat spre biserica aflată într-un sat de pe malul celălalt al râului.

Drumul nu era deloc ușor, pentru că nu exista nicio șosea, ci doar o cărare îngustă. Mai întâi a urcat dealul din spatele casei lui și a traversat palma de pământ pe care aterizau avioanele misionare care fie aduceau provizii și vizitatori, fie duceau pacienți în stare critică la un spital aflat la o distanță de numai o oră cu avionul, dar de câteva zile de mers pe jos. După aceea, a coborât o pantă abruptă, până pe malul râului Maramuni. Apele acestui râu, ca de altfel ale multor râuri din Papua Noua Guinee, sunt

iuți, mai ales în timpul sezonului ploios. De-a lungul anilor, ele au săpat văi mari, lărgindu-și și adâncindu-și albia.

Pastorul Frank mergea pe poteca îngustă și șerpuită care ducea la podul de peste râu. Era un pod simplu, făcut din crengi de arbuști împletite. Nu oferea prea multă siguranță, dar pastorul era obișnuit cu astfel de poduri și a traversat fără probleme.

A ajuns în sat vestea că venea pastorul și membrii i-au ieșit bucuroși în întâmpinare. Ocaziile în care îl aveau în mijlocul lor erau rare. Nimeni nu se plângea de ploaia care cădea aproape fără oprire.

Pastorul Frank le-a slujit oamenilor, i-a botezat pe noii credincioși, a oficiat căsătoria câtorva cupluri fericite și l-a dedicat Domnului bebelușii veniți pe lume de la ultima sa vizită. La plecare, sătenii l-au condus o bucată de drum în semn de prețuire, iar unii i-au oferit mâncare. Un membru s-a oferit să-l însoțească până acasă. Pe drum, s-au întâlnit cu niște oameni care i-au sfătuit: „Ar fi mai bine să vă întoarceți. Apele s-au umflat și au rupt podul. Nu aveți cum să treceți în partea cealaltă.”

Dar pastorul Frank i-a spus prietenului său: „Trebuie neapărat să ajung acasă. Noi facem lucrarea Domnului, iar El ne va ajuta cumva să traversăm râul!”

Când au ajuns pe mal, au văzut că, într-adevăr, podul fusese rupt. Apele erau foarte repezi și adânci și ei n-aveau nicio șansă să traverseze. Cei doi s-au oprit și s-au rugat Domnului pentru ajutor.

Va continua.

Podul construit de Dumnezeu (2)

Rezumatul experienței de Sabatul trecut: *Pastorul Frank Kalom păstorea douăzeci și una de biserici din zona râului Maramuni, din Papua Noua Guinee. După ce le-a făcut o vizită membrilor de pe partea cealaltă a râului, când a vrut să se întoarcă împreună cu un prieten, pastorul a aflat că podul fusese luat de puhoai.*

Cei doi bărbați s-au gândit să meargă în susul râului și să caute un loc bun de traversat. La un moment dat însă, n-au mai putut înainta din cauză că niște bolovani le blocau drumul.

În timp ce stăteau pe mal și se gândeau ce să facă mai departe, au observat că apele aduceau cu ele un buștean mare. Când a ajuns în dreptul lor, bușteanul a făcut un salt și a căzut cu capetele exact pe cele două maluri ale râului, formând chiar un pod!

Profitând de această ocazie, pe care știau că o primiseră de la Dumnezeu, cei doi au coborât malul și s-au suit pe buștean. L-au încercat mai întâi, ca să vadă dacă-i ținea, și apoi au traversat cu atenție până pe malul celălalt.

Imediat ce au sărit de pe el, bușteanul a fost smuls de ape și dus la vale. Cei doi l-au urmărit uluiți și l-au fost recunoscători Domnului. Au înălțat o rugăciune de mulțumire și au pornit din nou pe cărarea alunecoasă.

Pe drum, s-au întâlnit cu câțiva care știau că podul fusese luat de ape.

– De unde veniți? i-au întrebat ei mirați.

– Din satul de pe partea cealaltă a râului Maramuni, răspundea pastorul Frank voios.

– Dar nu se poate! Podul a fost luat de ape ieri!

Pastorul le-a povestit atunci despre podul construit de Dumnezeu. Oamenilor nu le-a venit să creadă și s-au luat după urmele pe care el și prietenul lui le lăsaseră pe cărare, până la locul unde traversaseră râul. Acolo au văzut urme adânci de picioare în pământul moale de pe mal și adâncitura făcută de buștean. S-au convins atunci că Dumnezeu trimisese un pod pentru ca slujitorul Lui să se poată întoarce acasă.

Mulți copii din Papua Noua Guinee nu au o sală specială pentru Școala de Sabat și fac studiul biblic la umbra copacilor. Unul dintre proiectele misionare pentru Sabatul Treisprezece din acest trimestru urmărește să pună la dispoziția acestor copii săli pentru Școala de Sabat. Vă mulțumim pentru darurile voastre generoase!

La momentul consemnării acestei experiențe, Maye Porter era asistent al directorului pentru lucrarea cu copiii din cadrul Uniunii de Misiuni Papua Noua Guinee.

28 mai

Din nou acasă! (1)

Am cunoscut Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea la vârsta adolescenței, când mama s-a căsătorit cu un adventist. Mi-a plăcut foarte mult atmosfera de acolo.

Cele două lucruri care m-au convins să rămân au fost Școala de Sabat și programele frumoase organizate de instructorii de la Exploratori. Și apoi, dacă se întâmpla să lipsim un Sabat sau două, eram vizitați de toată grupa de la Școala de Sabat!

Când aveam cam cincisprezece ani, părinții mei au renunțat să mai meargă la biserică, dar eu nu am putut să renunț.

Exploratorii plănuiau o camporee la care-mi doream mult să particip. Pastorul m-a dus cu mașina acasă ca să-i cer tatălui meu bani pentru drum. Mă așteptam ca el să mă încurajeze să merg, dar el mi-a spus că era mai bine să-mi văd de școală și că, dacă voiam să plec în camporee, era mai bine să-mi fac bagajul chiar atunci și să plec pentru totdeauna. Mi-am strâns lucrurile și am plecat acasă la pastor.

Căsătoria mamei mele s-a destrămat, iar ea și-a pierdut interesul pentru biserică. Eu însă descoperisem un lucru la care nu am vrut să renunț. M-am mutat la bunica. Nu era prima dată când mă refugiam la ea. Deși nu era adventistă, ea mă susținea și mă încuraja să merg la biserică.

În această perioadă grea, pastorul și membrii bisericii au fost familia mea. Totuși, anul următor, când pastorul s-a mutat, m-am simțit de parcă mi-aș fi pierdut tatăl. Lucrurile n-au mai fost ca înainte și, cu timpul, am început să merg tot mai rar pe la biserică.

Bunica muncea din greu la împletit covoare și la confecționarea de obiecte artizanale ca să pot merge la o școală bună. Îmi părea rău când vedeam cum se trudea pentru mine și am cerut ajutor școlii la care învățam. Preotul mi-a spus că școala putea să mă ajute, dar că, după absolvire și după angajare, trebuia să dau înapoi suma oferită. Mi s-a părut o idee bună. M-am dus la bunica și i-am spus că am primit o bursă. Nu era adevărat, dar îmi doream mult s-o ajut. M-am ținut de cuvânt și, după ce am absolvit, m-am angajat și am înapoiat suma.

Numai că școala nu a avut întotdeauna o influență bună asupra mea. Unii elevi îi încurajau pe sportivi să consume alcool, iar eu eram sportiv. Acolo mi-am format niște obiceiuri rele. Mă bucuram de beneficiile performanțelor sportive, dar, în adâncul sufletului meu, știam că nu era bine ce făceam și aveam remușcări.

Va continua.

Din nou acasă! (2)

Am mers din nou la biserica în care crescusem, cu speranța s-o gășesc la fel de vie ca în vremea când eram copil, dar m-am înșelat. M-am simțit ca un străin. Credincioșii care obișnuiau să ne facă vizite dacă lipseam două Sabate nici măcar nu-și mai aduceau aminte de mine!

Am cunoscut totuși o tânără deosebită. Sara era altfel decât celelalte fete – era simplă și modestă. N-o preocupa faptul că eram un sportiv cunoscut. M-am gândit să-i testez sinceritatea. I-am dat întâlnire și am dus-o acasă la vărul meu – o casă foarte simplă, fără curent electric. I-am spus că aceea era casa mea, ca să văd cum va reacționa. La plecare mi-a spus: „N-am venit să văd ce fel de casă ai. Am venit să te văd pe tine.” Am fost impresionat!

Deși locuia în partea cealaltă a insulelor, am reușit totuși s-o văd la fiecare sfârșit de săptămână. În cele din urmă, am cerut-o de soție. Când a venit vorba despre familie și religie, i-am promis să mă întorc în Biserica Adventistă și să-mi las copiii să crească în această credință.

Ne-am căsătorit, dar mi-am păstrat vechile mele obiceiuri. Unul dintre ele, consumul de alcool, amenința să ne distrugă familia. Știind din copilărie ce înseamnă un divorț, am luat hotărârea să-mi păstrez căsnicia. Am renunțat la tot ce mă împiedica să fiu un soț bun. Mi-am luat adio de la băutură și de la petreceri. Am revenit în biserica pe care o frecventasem în adolescență. Mi s-a părut plictisitoare, dar, de data aceasta, am decis să vin cu o soluție.

Am slujit ca diacon, iar mai târziu am devenit ajutorul dirigintei de tineret. Orele pe care altădată le dedicam sportului, le petreceam acum lucrând pentru Dumnezeu. Am avut o mare

satisfacție să văd oameni care renunțau la obiceiurile dăunătoare și se întorceau la Dumnezeu.

De regulă, la balconul bisericii stăteau tinerii. După plecarea pastorului de care mă atașasem în adolescență, balconul a rămas gol. Ținta mea era să umplu iarăși balconul! Îmi plăcea să lucrez cu tinerii. Făceam ce învățasem de la pastorul meu: am fost mentorul altor tineri. Astăzi, când ridic privirea spre balcon, sunt fericit să-l văd iarăși plin!

Michael Sikuri este acum pastor hirotonit și lucrează în Uniunea de Misiuni Trans-Pacifc.

11 iunie

Dă-I o șansă lui Isus! (1)

Era ora la care copiii mei se întorceau de la școală și am ieșit pe veranda casei noastre din Sydney ca să-i aștept. Am zâmbit când am văzut-o pe Lauren, fiica mea de șapte ani, cum se înălța pe vârfuri ca să ia scrisorile din cutia poștală, după obiceiul ei zilnic.

A scos din cutie ceva ca o bucată de hârtie și a pornit în fugă spre mine, fluturând-o deasupra capului și strigând bucuroasă:

– Mami, mami, pe hârtia asta scrie că pot cere o Biblie gratuită! Pot s-o completez, te rog frumos?

I-am întâmpinat pe copii la ușă și am intrat cu ei în casă. În acest timp, Lauren citea cu voce tare ce scria pe fluturaș, pronunțând cuvintele cu mare satisfacție:

– Vezi, mami, pe față scrie „Dă-I o șansă lui Isus!”, iar pe spate este o căsuță unde poți să scrii numele și adresa.

Eu eram sceptică. Părinții mei nu făcuseră parte din nicio biserică și, în plus, mi-era teamă să le dau adresa mea unor necunoscuți. Când am văzut-o totuși pe Lauren atât de dornică să aibă o Biblie, am hotărât să-i fac pe plac.

Ne mutaserăm în Sydney doar de câteva săptămâni și nu cunoșteam pe nimeni în Australia. Până în urmă cu doar câteva luni, locuiserăm în Africa de Sud. Motivul pentru care am decis să plecăm a fost criminalitatea scăpată de sub control.

O opțiune ar fi putut să fie Anglia, dar, fiindcă n-am reușit să ajungem acolo, ne-am legat speranțele de Australia. Soțul meu, Neal, și-a depus CV-ul pentru o slujbă la mai multe firme. În final, am găsit un loc de muncă în Sydney, ne-am împachetat lucrurile, ne-am luat rămas-bun de la rudele și prietenii din Africa de Sud și am pornit pe un drum nou, către o viață nouă, pe un alt continent.

Nu eram creștini, dar, când am văzut cât de repede am reușit să ne vindem casa și firma în economia săracă a Africii de Sud, am simțit că Cineva de sus ne conducea pașii. Am găsit o casă în Sydney și ne-am înscris copiii la școală. Totul mergea ca pe roate. După o vreme însă, entuziasmul ne-a scăzut și, sub apăsarea îndatoririlor de zi cu zi, ni s-a făcut dor de casă, ne simțeam triști, chiar puțin deprimați.

În perioada aceea a găsit Lauren în cutia poștală fluturașul „Dă-I o șansă lui Isus!” Cu cât entuziasm a completat numele și adresa noastră! Puteam să-i refuz această dorință?

Am scris adresa noastră pe o bucată de hârtie, iar ea a copiat-o cu atenție în spațiile libere de pe fluturaș.

Va continua.

18 iunie

Dă-I o șansă lui Isus! (2)

La câteva săptămâni după aceea, într-o sâmbătă după-amiază când eram cu toții ocupați cu diferite treburi prin casă, cineva a bătut la ușă. Am deschis și am văzut în prag o femeie și doi bărbați necunoscuți. Mi-au zâmbit și m-au anunțat că au adus Biblia pentru Lauren Moore.

– Dumneavoastră sunteți Lauren? m-a întrebat unul dintre ei.

Le-am explicat zâmbind că Lauren este fiica mea. Am strigat-o și am urmărit cu satisfacție privirile mirate ale oaspeților noștri când fata mea de șapte ani a coborât scările și li s-a prezentat ca fiind Lauren Moore. Cu un zâmbet călduros, doamna i-a oferit Biblia gratuită. Lauren a luat Biblia, a strâns-o la piept și a început să țopăie fericită.

Au mai trecut câteva săptămâni și doamna cea prietenoasă a revenit și ne-a spus că numele ei era Gayle. A întrebat-o pe Lauren dacă citise din Biblie și dacă și-ar dori să participe la o serie de studii biblice pentru a înțelege mai bine ce citea. Lauren a acceptat cu același entuziasm de la început. Gayle a aflat că nici băiatul nostru, Dane, nu avea Biblie și i-a promis și lui una.

Sâmbăta următoare, a venit cu Biblia pentru Dane. I-am oferit un loc la masa din bucătărie, iar ea a început să le explice Cu-vântul lui Dumnezeu la nivelul lor de înțelegere, pe baza unor studii biblice speciale. Copiii au fost cucerți de studiile acestea, iar Gayle a promis să vină săptămânal.

La început, nu eram siguri că fiica și fiul nostru ar putea învăța ceva util din Biblie, dar ne-am gândit că le prindea totuși bine să-și însușească unele principii biblice. În timp ce-mi făceam treaba prin casă, trăgeam cu urechea la studiul lor. Și mie, și soțului meu ni se părea interesant și uneori uitam de treburile noastre,

ca să ascultăm cu atenție. La final, în timp ce o conduceam pe Gayle la mașină, o rugam să-mi explice în detaliu unele aspecte. Eu nu mai cunoscusem până atunci un creștin ca ea. Părea mereu foarte fericită și asculta cu răbdare toate întrebările pe care i le puneam. Ne dădea răspunsuri simple, dar profunde și era de o modestie extraordinară, care mi-a câștigat respectul.

Va continua.

25 iunie

Dă-I o șansă lui Isus! (3)

Când a observat că eram interesați de subiectele pe care li le prezenta copiilor noștri, Gayle ne-a dăruit un set de prezentări video. Fiecare aborda un adevăr biblic, ca de pildă Sabatul, dar într-un așa mod, încât să nu ne simțim puși la zid. Le-am urmărit și ne-am dat seama pentru prima oară de frumusețea creștinismului. Neal, care altminteri n-ar fi pus niciodată piciorul în vreo biserică, a început să-și petreacă tot timpul liber cu Biblia pentru a-L cunoaște pe Dumnezeu. Pe mine mă frământase ani la rând o întrebare: Ce se întâmplă cu oamenii atunci când mor? Treptat am înțeles că religia creștină deținea răspunsuri la multe dintre întrebările noastre. Nu era nici pe departe o religie plictisitoare, plină de obiceiuri lipsite de sens. Era o religie plină de viață, o credință de care ne puteam atașa cu toată inima!

Am fost invitați apoi să participăm la o serie de prezentări despre cartea Apocalipsa. Am mers împreună cu niște prieteni de familie care s-au bucurat de studiile biblice la fel de mult ca noi. După aceea, Gayle ne-a invitat la o campanie de evanghelizare de la biserică. Prietenii noștri ne-au însoțit în fiecare seară. Chiar și copiii au avut ceva potrivit pentru vârsta lor! La sfârșitul

prezentării, discutam despre tema abordată, uneori chiar până în miez de noapte. Când s-a făcut apelul de a ne dedica viața lui Dumnezeu, noi toți – inclusiv prietenii de familie – ne-am ridicat în picioare.

Când rememorez aceste evenimente, îmi dau seama că Dumnezeu a avut într-adevăr un plan cu noi când am plecat din Africa de Sud și ne-am mutat în Australia. Pe parcursul unui singur an, ne-am mutat de pe un continent pe altul, am primit invitația de a-l da o șansă lui Isus și am luat decizia de a-L urma și a ne boteza. Cât de multe lucruri s-au schimbat în viața noastră de atunci!

Într-o zi, când eram la biserică, am făcut cunoștință cu cei doi băieți – erau veri – despre care aflasem de la pastor că pusese ră și în cutia noastră poștală fluturașul „Dă-l o șansă lui Isus!”. Le suntem recunoscători acestor băieți și, în egală măsură, lui Gayle pentru că ne-au ajutat să-L cunoaștem pe Domnul. Astăzi suntem complet schimbați. Sunt copleșită când mă gândesc cât de mult ne iubește Dumnezeu – ne-a iubit atât de mult, încât a lucrat prin minuni pentru ca noi să-L cunoaștem!

Cally Moore locuiește împreună cu familia ei în Sydney, Australia.

